

paa den anden Side indgyde Folk den Tro, at de kan frelses ved noget, som man ikke kan gennemføre, og som de efter min Mening aldeles ikke kunde frelses ved. Der synes jeg, det ærede Medlem, om hvis Tro til det, han i Øjeblikket fremsætter, og ærlige Villie til at gavne jeg ikke nærer den tjerneste Tvivl — jeg kunde gerne bruge endnu stærkere Ord —, kommer til at gøre akkurat det modsatte af, hvad han vil. I Stedet for at hjælpe Befolkningen i en vanskelig Tid kommer han til at give Befolkningen den Indbildning, at der gives et eller andet Middel til, en eller anden Mulighed for at hjælpe den ud over Vanskeligheden, hjælpe den saaledes ud over Vanskeligheden, at han forvandler en Afgrund til en smilende Have, hvor man kan spadsere roligt omkring.

Jeg har været nødt til, synes jeg — skønt det ingenlunde er mig behageligt, fordi jeg for det første er meget partidisciplineret og for det andet nu er saa gammel, at jeg ikke føler stor Trang til at udtale mig, naar det ikke er ganske nødvendigt —, at sige disse Ord, fordi jeg gerne vil paavirke min ærede Meningsfælle derhen, at hvis han faar den Overbevisning, at i den høje Rigsdag er der, som Forholdene er, ingen Mulighed for i en overskuelig Fremtid at gennemføre en Nedskæring af Kronen, medens vi har faaet en Valutalov, som fastsætter Krønens Værdi for indeværende Aar, saa var det bedre at ophøre med en Agitation, som ikke skader ham — det ved jeg, han ikke vilde tage Hensyn til —, men som jeg tror for saa vidt skader Befolkningen, som den indgyder den et Haab, der ikke paa nogen Maade kan opfyldes. Jeg anbefaler i højeste Grad det Forslag, som her foreligger paa Tingets Bord, som er blevet ændret efter min Mening ikke i nogen betydelig Grad i Folketinget. Jeg anbefaler det i høj Grad, men uden noget som helst Hensyn til, hvilke Foranstaltninger der bagefter kan være at træffe, ganske sikkert ogsaa uden Hensyn til, hvorledes mit Parti kunde tænke sig at stille sig til disse Foranstaltninger, der maa behandles hver efter sin Værdi. Den ærede Ordfører for det konservative Parti, som var saa venlig at rose mig — jeg er bange for, at Rosen til en vis Grad skyldtes Lyst til ikke at være saa behagelig mod den højtærede Statsminister som mod mig; jeg tror derfor ogsaa, den højtærede Statsminister vil unde mig denne Ros —, burde følge akkurat samme Regel, som jeg mener, mit Parti maa følge. Han har efter min Mening ikke nogen rimelig Ret til at sige, at hans

Stilling skulde være afhængig af, hvad Regeringen senere gør. Saadan er det jo dog fremstillet af det konservative Folkeparti. Det allerbedste vilde være, om Regeringen slet ikke behøvede at gøre noget senere, at Forholdene trak sig saaledes til Rette, at den høje Rigsdag ikke behøvede at træffe andre Foranstaltninger end denne, men derom ved vi intet, og jeg har ikke meget Haab om, at Arbejdsløsheden skulde forsvinde saa hurtigt, medens der paa den anden Side ikke er Grund til at tro, at den ikke skulde gaa tilbage i kommende Tider. Jeg anbefaler Lovforslaget, ganske som det foreligger, uden Hensyn til andre Problemer, det være sig Toldproblemer eller Valutaproblemer, og jeg kan ikke tænke mig andet end, at det høje Landsting vil følge en noget anden Vej end den, vi har set Oppositionen i Folketinget følge, at det høje Landsting vil komme til en Forhandling med den høje Regering om en Foranstaltning, som i hvert Fald ikke kan skade — det er umuligt —, og som der efter kyndige Folks Mening og efter Regeringens Mening er Mulighed for kan blive en Hjælpeforanstaltning.

Gunnar Fog-Petersen: Naar det ærede 17de tingvalgte Medlem (Brandes) gjorde opmærksom paa, at det radikale Venstre stod delt paa dette Spørgsmaal, saa tror jeg, at det for saa vidt ikke var nødvendigt, som det ærede Medlem jo tidligere ved sin kendte Pen har oplyst Offentligheden derom saa mange Gange, at ingen kan have undladt at lægge Mærke dertil. Jeg vil føje til, at det er jo ikke noget, det radikale Venstre er ene om. Ogsaa det konservative Folkeparti staar delt paa dette Spørgsmaal. Et æret konservativt Medlem af dette Ting, Partiets Ekspert i økonomiske Sager, har gentagne Gange givet mine Udtalelser Tilslutning. Partiet Venstre staar lige saa delt, og jeg skulde tage meget fejl, hvis der ikke ogsaa indenfor Regeringspartiet var delte Meninger derom. Disse delte Meninger maa i en saa vanskelig Sag, der i og for sig ikke er af politisk Natur, naturligvis ytre sig hver paa sin Vis. Intet er mig kærere end at lade mig belære af det ærede Medlem, ikke alene fordi jeg er yngre, men ogsaa fordi han i alle andre Spørgsmaal er klogere, men jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at naar jeg nu vender mig mod ham, vil jeg gøre det med hans egne Argumenter, med, hvad han selv har lært mig i sin Tid som Finansminister, nemlig at Virkninger af Bevægelser i det økonomiske Liv altid